

Reglen svarer til købelovudvalgets forslag bortset fra de ændringer, der følger af, at enkelte regler, som udvalget er gået ind for, ikke er medtaget i lovforslaget. Forslaget er omtalt i betænkningen om forbrugerkøb s. 54–55.

Til nr. 2.

Forslaget præciserer anvendelsesområdet for købelovens regler. I *stk. 1* angives det i overensstemmelse med den gældende ordning, at loven gælder for alle køb, bortset fra køb af fast ejendom. Lovens regler gælder således med den nævnte begrænsning for såvel forbrugerkøb som andre køb.

I *stk. 2* angives det, at de nye regler i §§ 72–86 kun gælder i forbrugerkøb.

Af *stk. 3* fremgår det, hvilke regler der ikke skal gælde i forbrugerkøb. For det første ophæves de regler, der erstattes af nye specialbestemmelser i forbrugerkøb. Udover de regler, der er medtaget i købelovudvalgets udkast, drejer det sig om § 49 om sælgerens afhjælpnings- og omleveringsret, idet denne bestemmelse efter den i afsnit 5 c i de almindelige bemærkninger omtalte udvidelse af afhjælpningsretten helt afløses af forslaget § 79.

Endvidere foreslås § 17, *stk. 2*, ophævet i forbrugerkøb. Efter hovedreglen i § 17, *stk. 1*, bærer køberen risikoen for salgsgenstandens hændelige undergang eller forringelse fra leveringen. Ved køb af bestemte genstande, der skal hentes af køberen, påhviler risikoen ham dog efter den gældende regel i § 17, *stk. 2*, allerede fra det tidspunkt, hvor genstanden ifølge aftalen kan hentes, hvis den holdes klar til levering. Begrundelsen for forslaget om at ophæve denne regel er navnlig, at det ikke kan anses for rimeligt, at en forbruger, der har bestilt en bestemt vare, som han skal hente på sælgerens forretningssted, skal betale købesummen, hvis genstanden f. eks. beskadiges ved en brand eller bliver stjålet ved et indbrud, før han henter den.

Forslaget er omtalt i betænkningen s. 55–56. Forslaget om ophævelse af § 17, *stk. 2*, er endvidere omtalt s. 22.

Til nr. 3.

Til § 4 a, *stk. 1*.

a. Den foreslåede regel indeholder en definition af forbrugerkøb. Afgrænsningen af disse køb sker ved en beskrivelse af parterne i aftalen. Sælgeren skal være en erhvervsdrivende, der handler som led i sit erhverv. Køberen – forbrugeren – beskrives gennem sit formål med købet. En forbruger er en person, der har købt en genstand, der hovedsag-

eligt er bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse, d.v.s. privat brug eller forbrug. For at et køb kan anses for et forbrugerkøb kræves dog yderligere, at sælgeren vidste eller burde vide, at det købte hovedsagelig var bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse for køberen. Bevisbyrden for, at et køb ikke er et forbrugerkøb, påhviler sælgeren.

§ 1 i lov nr. 139 af 29. marts 1978 om visse forbrugeraftaler (dørsalg m. v., postordresalg og løbende tjenesteydelser) og § 7 i lov nr. 638 af 21. december 1977 om renter ved forsinket betaling m. v. indeholder en definition af forbrugerbegrebet, der svarer til den her foreslåede.

Efter den foreslåede definition omfattes erhvervsmæssige køb ikke af forbrugerbekyttelsesreglerne. Det gælder såvel køb af driftsinventar og driftsmateriel som køb af genstande til videresalg eller til brug som råvare i produktion. Købelovudvalget fremhæver i betænkningen s. 16, at man har været opmærksom på, at navnlig mindre erhvervsdrivende i visse situationer kan have et lignende behov for beskyttelse som privatpersoner. Det synes dog ikke muligt at finde en generelt anvendelig afgrænsning af de køb, hvor de særlige beskyttelsesregler skulle finde anvendelse. Udvalget peger imidlertid på, at man i det væsentlige vil kunne imødekomme behovet for beskyttelse af mindre erhvervsdrivende ved anvendelse af aftalelovens § 36 om tilsidesættelse af urimelige aftaler. En gennemførelse af de nye regler om forbrugerkøb må således antages at bevirke, at det i videre omfang end hidtil bliver muligt for en erhvervsmæssig køber at påberåbe sig § 36.

Justitsministeriet er enig med udvalget i, at der i visse tilfælde er behov for at beskytte mindre erhvervsdrivende mod, at de ved standardkontrakter eller andre aftaler fratages de rettigheder, som tilkommer dem efter loven. Dette behov må i et vist omfang antages at kunne imødekommes ved anvendelse af aftalelovens § 36. Justitsministeriet vil imidlertid overveje, om der også på anden måde kan tilvejebringes en beskyttelse af de mindre erhvervsdrivende. I betragtning vil kunne komme initiativer af såvel offentlig- som civilretlig karakter. Efter markedsføringslovens § 1 vil der således kunne nedlægges forbud mod anvendelse – også i erhvervsmæssige forhold – af kontraktvilkår, som må anses for urimelige. Det kan derfor overvejes at styrke de ressourcer, der står til forbrugersombudsmandens rådighed, således at han får øget mulighed for at gribe ind over for kontrakter, der anvendes i erhvervsforhold. På det civilretlige plan vil det bl. a. kunne overvejes at indføre regler, der sikrer detailhandlere regres mod producenten og